

πλήν ὄχι ταῖτ'... — « Ἄν μ' ἀγαπᾶς... » — Ἄλλὰ δὲν ἐπιτρέπω
 νὰ ἀμφιβάλῃς, ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου πόσ' εἶναι.

Γ'.

Ἄνεκυστα. Πλήν τὴν νεκρὰν δὲν εἶδα πλέον. Μόνον
 τὸ ἔμπροσθέν μου μάρμαρον ὕγρον ὑπὸ σταγόνων
 προσφάτων εὖρον δάκρυα ἢ δρόσος ἄρα ἦσαν ;
 Πρὸς τὰς Ἀθήνας ἔφερον τὸ βῆμα τὰπαυδῆσαν.
 Πλήν φθόνου ἔστρεφον συχνὰ πρὸς τὰ ὀπίσω βλέμμα·
 πόσον ὠραῖα οἱ νεκροὶ ἐκάθευδον κ' ἠρέμα !

(1889)

† ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

ΑΓΓΕΛΩ

I

Ἐκ τόπων ὅταν παγερῶν σφοδρὰ πνοὴ ἀνέμου
 προέρχεται, ὀλέθριος εἰς τᾶνθη ἐπισκίηται,
 Κ' ἐπάνω σου τῆς συμφορᾶς ἠπλώθη, Ἄγγελέ μου,
 ἡ πτέρυξ ἡ δυσσοῖωνος, ἥτις ἐμὲ καλύπτει.

Εἶμαι λοιπὸν κατάρατος καὶ, ὅ,τι ἀγαπήσω,
 ἡ Τύχη μου ἡ ἐρινὺς κτυπᾷ σκληρῶς ἐκεῖνο.
 Τὸ ῥόδον πίπτει ἄφυλλον, πρὸς τοῦτο χεῖρ' ἂν τείνω·
 καὶ ἀδελφὸν ἂν ἀσπασθῶ, ἴχνη πληγῆς θ' ἀφήσω.

Ἡ κόρ' ὑπὸ μαυσώλειον κοιμᾶται ἦν ἠγάπων·
 Ἐκείνην δ', ἥτις δι' ἐμὲ καρδίαν εἶχε μόνη,
 εἰς τάφον ἔρριψεν ὀρμὴ βιωτικῶν λαϊλάπων
 καὶ σέ, σὲ ὅστις μ' ἔμεινας, σπαράττουσιν οἱ πόνοι.

II

Εἶμ' ἴσως ὄλων ἔσχατος· ἀλλ' ἡ πρὸς σὲ στοργή μου
 εἶν' ὑπερτέρα τῆς στοργῆς ὄλων ὁμοῦ τῶν ἄλλων·
 καὶ — μετὰ τόλμης σύγγνωθι, ἂν σ' ὀμιλῶ βλασφημίου —
 καὶ τοῦ ἀγίου σ' ἀγαπῶ ἐγὼ πατρός σου μᾶλλον.

(23 Μαΐου 1891)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ